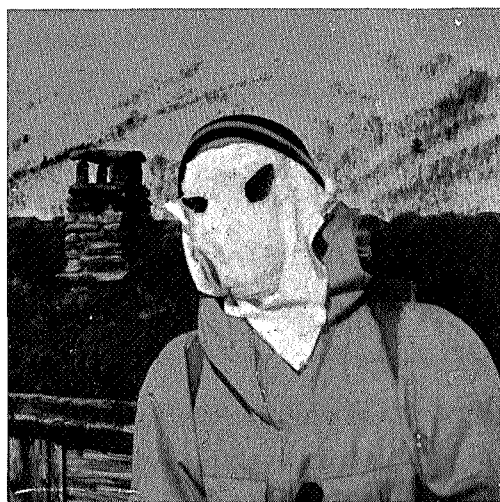

Vardingene til Fale følges opp mot Giklingdalen til man er kommet ovenfor fossen. Derfra over elven og videre langs Skarfjell i retning av Jutulgubben som passerøs på høre hånd. Man dreier her rundt og opp på Skarfjellets nord/vest-skråning som følges til topps. Over Skarfjellets store topp-platå i sydlig retning til man kommer inn på Trolla-eggen som på dette stykke er bred og flat som en landevei. Eggen følges til det første dype skar. Ved å ta av til høyre kommer man lett ned i skaret som følges oppover og inn i Trollporten.

Retur samme vei eller gjennom porten og ned i Giklingdalen. Derved får man en praktfull rundtur i de mest imponerende omgivelser, men breen under porten mot Giklingdalen er bratt og hvis den er hård skal man helst ikke gå der uten klatreutstyr. For øvrig får man på Innerdalshytta all mulig veiledning ved henvendelse til Olav Innerdal.

Hensikten med denne artikkel er ikke å gjøre Trollporten og lignende steder til en alfarvei for turiststrømmen, men kunde den bidra til å vekke interessen for mere alpin fjellvandring blant enkelte av foreningens medlemmer ville det være gledelig.

«Ku Klux Klan» i Trollheimen R. C. Knudsen

SYKETRANSPORT I FJELLET

Av Magne Haave

Den tid er ikke fjern da det å bli syk i fjellet var en meget alvorlig ting. Var en heldig, kunne en bli båret i hus av sitt følge eller bli hentet med hest — omsider. Slikt tok tid, og enda var ikke det verste over. Lege skulle budsendes og hentes eller kanskje transporten måtte fortsette fram til bygdevei eller bane. Svært ofte ble det for sent, og sorgens bud gikk til de pårørende.

Tross manges pessimisme over tidens utvikling må en vel si at forholdene ved sykdom i fjellet nå er forandret totalt til det bedre.

En mann blir syk en kveld, kameraten steller ham så godt som forholdene tillater. Utpå natten blir smertene uutholdelige, vertinna vekkes, lege rådspørres pr. telefon midt på natten og et fly bestilles. Været er rimelig, og i grålysningen lander flyet på en åpen slette i nærheten. Utpå formiddagen er pasienten operert og utenfor fare.

Eller: To venner går i fjellet i fremmed land. Den ene får et illebefinnende — tror det er følgen av snøvatn til drikke. Vel fremme ved hytta får de den hjelp som kan ytes. Smertene lindres i allefall for en tid. Utpå natten blir det imidlertid rent galt. Vertinna vekkes. I tillegg til bekymringene kommer at en er i fremmed land. Atter kimer telefonen — denne gang over landegrensen. Betjeningen over alle telefonstasjoner går som smurt. «Helikoptret starter herfra kl. 8.30. Vi er fremme om 1 time.» Slik lyder flyførerens rolige stemme. — Det gikk to timer før flyet kom. Over Snasahögarne var vinden så sterk at helikoptret stod stille i luften. Senere gikk alt bra. Pasienten tar plass mellom føreren og

kartleseren. Starten foregår 5 meter rett opp og så avsted. Ikke fullt en time senere er pasienten på sykehus og utenfor fare. Svenske aviser hevdet at dette var den lengste syketransport med helikopter til dato i Skandinavia. Distansen var 35 mil.

Det er en betryggelse å vite at slike transportmidler nå er tilgjengelige.

Syketransport fra Nedalen, påskedag 1952

Henry Iversen

TILBAKE TIL ROMÅDALEN

Av Leif Halse

Vi kom vandrende fram over ei vid tel. Lendet bar imot — ikkje mykje, men godt synleg. Tela var oversådd med stein — stor stein og små stein, flat stein og rund stein, og mellom steinane var marka ujamn og tuvet. Graset var stutt og stritt og stod som stive kostar på tuvane. Skog fanst her ikkje, berre fjellriset grodde lågt og tett på runde raster. Fugl song ikkje. Her var så audt og stilt, som det berre kan vera på fjellet ein godversdag. Ein vindsno strauk over tela, ruska i dei strie graskostane og strauk oss om panne og kinn med svale hender.

Eg var ni år gammel, og ho som fylgde meg var kanskje seksti. Eg veit ikkje, for kva skjønar ein ni-åring seg vel på alder? Men ho heitte Ynnbør, og truleg var vi på saueleiting. Elles har eg gløymt kva ærend vi var ute i og hugsar ikkje noko meir av turen. Eg hugsar berre at vi gjekk framover denne harde tela. Ynnbør var eit fåmælt menneske. Men ho var lett på foten og trødde så trygt i marka. Vi kom oppå ein lang og låg, rabb. Framfor oss var ein rund og vid botn med eit blankt vatn.

— Strandkå-botnen, sa Ynnbør, så gutungen skulle veta namnet til ein annan gong.

Vatnet var grønt og klårt, så ein kunne sjå botnen langt utover. Ute i vassosen låg store steinar. Ynnbør hoppa lett frå stein til stein. Eg fylgde etter, og vi kom tørrskodde over. Bortafør vatn og botn lyfta lendet seg opp mot ein fjellrygg. Vi rundgjekk vatnet og la vegen mot eit vidt skar i fjellet. Vi kleiv i urd og gjekk